

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15550 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DECOCK die loco advocaat D. MELKEBEKE verschijnt en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 6 juli 2004, verklaart er zich op 7 juli 2004 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 28 april 2008, verstuurd op 29 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te zijn geboren in Parwandi waar u ook zou hebben gewoond. U bent Hazara van etnische origine en een sjiietische moslim. Ongeveer vijf maanden vóór uw vertrek bent u weduwe geworden. U heeft één minderjarige dochter, aanwezig in België. U diende uw land van herkomst te verlaten omwille van problemen met uw schoonfamilie. U zegt dat u in Parwandi in een grote Qala leefde, samen met uw man, alsook met de neven van uw man, hun gezinnen en talrijke andere verre familieleden. Toen uw dochter ongeveer drie maanden oud was, is uw echtgenoot naar Iran vertrokken om er te gaan werken. Ongeveer twee jaar later is hij teruggekeerd. Toen is er een conflict ontstaan tussen hem en zijn neven. Uw man wilde zijn deel van de grond (de helft) verkopen om te investeren in een huis in Kabul. De neven echter wilden dat het stuk verdeeld werd door zes. Het conflict is vervolgens uit de hand gelopen, waarop uw echtgenoot door zijn neven werd vermoord. Daarna begonnen zij u lastig te vallen. Ze wilden dat u zou huwen met de oudste van hen, J.K.. U wilde dit echter niet, omdat u ervan overtuigd was, dat het enkel hun bedoeling was om de grond af te pakken, die nu uw eigendom was en later van uw dochter. U was bang dat ze u of uw dochter ook zouden doden. U bleef een nieuw huwelijk weigeren en de neven bleven u bedreigen. Daarom lieten uw burens aan uw zuster in Kabul weten dat het heel slecht met u ging. Hierop kwam haar man u halen, voor een bezoek. Na vijftien dagen kwam één van de neven u ophalen, maar u zei hem dat uw dochter ziek was en dat u nog even wilde blijven. Uw schoonbroer heeft ondertussen uw vlucht uit het land geregeld. U bent per vliegtuig naar Iran gereisd en vandaar verder naar België waar u op 7 juli 2004 een asielaanvraag indiende. Bij terugkeer vreest u te worden gedood door de neven van uw overleden man.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over de relatie tussen haar man en zijn neven, over het tijdstip van de dood van haar man, over het al dan niet bijeenroepen van de shura en over de houding van J.K. ten aanzien van verzoekster;
 - het is tot slot volstrekt onduidelijk waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoekster beroept zich op een schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm.
- 2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
3. Verzoeksters asielaanvraag werd door de bestreden beslissing in hoofdzaak afgewezen omwille van tegenstrijdigheden in het relaas. De Raad stelt dienaangaande vooreerst vast dat er tussen het gehoor in het kader van de procedure in dringend beroep op 2 september 2004 en het gehoor in het kader van procedure ten gronde op 17 maart 2008 bijna vier jaar verliepen; dat de tegenstrijdigheden bovendien niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van het relaas fundamenteel aantasten en tenslotte dat de vraagstelling bij de betreffende tegenstrijdigheden soms zeer algemeen was, te weinig concreet en dus voor interpretatie vatbaar.
- 2.4. Ook heeft het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening gehouden met verzoeksters profiel. Zij was analfabete, heeft nooit kunnen studeren “*omwille van de gevechten*” en kon enkel een beetje Farsi lezen (gehoorverslag, 2 september 2004, p. 3). Geboren in Parwan en opgegroeid in Kabul is zij na haar huwelijk naar de Hazarajat teruggekeerd met haar echtgenoot. Het is bijgevolg volstrekt aannemelijk dat zij de eerste jaren van haar huwelijk in volle Talibanperiode als adolescente (zij was amper 15 jaar op het ogenblik van haar huwelijk) niet volledig op de hoogte was van de relatie tussen haar echtgenoot en haar neven. Ook is haar profiel perfect verenigbaar met haar warrige geografische kennis, al dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoekster de weg van Kabul naar haar woonplaats, traject dat zij volgens haar verklaringen blijkbaar meerdere malen heeft gedaan om haar familie in Kabul te bezoeken, wel degelijk kon beschrijven. Waar verzoekster tijdens het gehoor van 17 maart 2008 op een vraag antwoordde dat ze altijd in Parwan gewoond heeft is het aannemelijk dat zij doelt op de periode na haar huwelijk aangezien de vragen ervoor uitsluitend op haar man en dochter betrekking hadden. Bovendien is zij dienaangaande steeds consistent geweest bij vorige vraagstellingen; zowel tijdens het gehoor in de procedure van het dringend beroep als op het vraagformulier van 28 september 2004 heeft zij herhaaldelijk verklaard in Parwan geboren te zijn geweest, op jonge leeftijd met de familie naar Kabul te zijn verhuisd en slechts naar Parwan te zijn teruggekeerd op het ogenblik van haar huwelijk, waar ze vanaf dat ogenblik de hele tijd (of altijd) gewoond heeft. Verzoekster bevestigt ter zitting dat zij geboren is in Parwan, op zeer jonge leeftijd met haar ouders naar Kabul trok om vervolgens na haar huwelijk terug te keren naar Parwan.

Los van het feit of de shura al dan niet werd samengeroepen, stelt de Raad vast dat verzoekster steeds verklaard heeft dat zij gesproken had met enkele ouderen. Verzoeksters echtgenoot werd vermoord door zijn neven, verzoekster zelf was niet aanwezig op het ogenblik van de moord waardoor het er niet toe doet of verzoeksters echtgenoot omgekomen is enkel en alleen door slagen en verwondingen of ook door wurging. Ook met betrekking tot

verzoeksters niet-eensluidende verklaringen over het tijdstip van de moord op haar man (twee dan wel vijf maanden na zijn terugkeer) heeft het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening gehouden met verzoeksters lage intellectuele niveau waardoor zij niet bij machte is alles in een juist tijdsperspectief te onthouden. Tenslotte kan er, uitgaande van het door verzoekster aangebrachte feitenrelaas, met zekerheid worden aangenomen dat verzoeksters weigering om te huwen met haar neef aanleiding zal geven hebben tot fysieke bedreigingen. De vaststelling dat verzoekster nu eens verklaarde hierbij reeds daadwerkelijk te zijn geslagen om vervolgens te stellen dat het louter bij bedreigingen bleef is onvoldoende om het hele relaas als ongeloofwaardig af te wijzen.

- 2.5. De Raad stelt vast dat verzoeksters relaas strookt met algemeen bekende feiten. Grondtwisten en gedwongen huwelijken in samenhang met een gebrekkig juridisch functionerend systeem waardoor al te vaak het recht in eigen handen worden genomen zijn immers nog steeds schering en inslag in de hedendaagse Afghaanse maatschappij. Verzoekster werd in Afghanistan bedreigd met een gedwongen huwelijk waarvan de onderliggende bedoeling uitsluitend het terug in bezit nemen van de gronden van haar overleden echtgenoot was. Het is in Afghanistan een vaststaande praktijk dat een weduwe, zelfs tegen haar wil, een familielid van haar overleden echtgenoot huwt. Verzoeksters echtgenoot werd vermoord omwille van een grondgeschil met zijn neven. Na de dood van haar echtgenoot erft verzoekster samen met haar dochter de gronden van haar man. Indien zij echter met een andere man zou huwen gaat het bezit over op diens kinderen. Verzoeksters vader en broer kwamen om in een bomaanslag begin jaren negentig in Kabul. Zij beschikt bijgevolg niet langer over enige mannelijke bescherming waardoor haar aangehaalde vrees voor vervolging gegrond is.
6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Verzoeksters relaas is geloofwaardig en niet in strijd met algemeen bekende feiten.
- 2.7. Verzoeksters profiel gekoppeld aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging is wegens haar behoren tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen overeenkomstig artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.